

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/128/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010758
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2316010758.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného P. Y., nar. XX. S. XXXX v E., trvalé bydlisko Z. T. XXXX/XX, D., pre pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 12. júna 2019, č. k. 1T/204/2016-956, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave 26. mája 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta z 12. júna 2019, č. k. 1T/204/2016-956, bol obžalovaný Ľuboš Hraňo v bodoch 1/ a 2/ skutkovej vety výroku o vine uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 odsek 1, odsek 2 písmeno d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračujúcim zločinom neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, ktorý spáchal na tom skutkovom základe, že

ako konateľ spoločnosti Bea Trans, s.r.o., so sídlom Galanta, Bratislavská 19, IČO: 44623313,

1) si v zdaňovacom období júl 2010 zahrnul do účtovníctva spoločnosti okrem iných aj fiktívne faktúry: č. 100100034 zo dňa 15.07.2010 v celkovej sume 38.556,-€, z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 6.156,- €, č. 100100035 zo dňa 19.07.2010 v celkovej sume 98.294,-€, z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 15.694,-€ a faktúru č. 100100037 zo dňa 31.07.2010 v celkovej sume 218.484,-€, z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 34.884,-€ od dodávateľa spoločnosti Imobiliare, s.r.o. so sídlom Komárno, BAŠTA III - Priateľstva 3449, IČO: 44030762, z ktorých si následne v podanom daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2010 dňa 18.08.2010 na Daňovom úrade Trnava, pobočka Galanta neoprávnene uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty na vstupe vo výške 56.734,-€; uvedeným konaním neoprávnene skrátil splatnú daň vo výške 25.715,51,-€ a zároveň si neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 31.018,49,-€,

2) si v zdaňovacom období august 2010 zahrnul do účtovníctva spoločnosti okrem iných aj fiktívnu faktúru č. 100100042 zo dňa 12.08.2010 v celkovej sume 160.840,40,-€, z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 25.680,40,-€ od dodávateľa spoločnosti Imobiliare, s.r.o. so sídlom Komárno, BAŠTA III - Priateľstva 3449, IČO: 44030762, z ktorej si následne v podanom daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2010 dňa 21.09.2010 na Daňovom úrade Trnava, pobočka Galanta neoprávnene uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty na vstupe vo výške 25.680,40,-€; uvedeným konaním neoprávnene skrátil splatnú daň vo výške 327,16,-€ a zároveň si neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 25.353,24,-€, čím skrátil splatnú daň z pridanej hodnoty spoločnosti v celkovej výške 26.042,67,-€ a zároveň získal neoprávnený prospech v podobe nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v celkovej výške 56.371,73,-€ a spôsobil tak na štátnom rozpočte Slovenskej republiky škodu v celkovej výške 82.414,40,-€.

Okresný súd za to obžalovanému uložil podľa § 277 odsek 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písmeno l), § 37 písmeno h), § 38 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4, § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a), § 51 odsek 1, 2 Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 5 (päť) rokov. Súčasne podľa § 51 odsek 4 písmeno j) Trestného zákona obžalovanému uložil povinnosť v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia preukázať svoje zamestnanie a v prípade jeho straty uchádzať sa preukázateľne o ďalšie zamestnanie. Zároveň podľa § 61 odsek 1, odsek 2, odsek 6 Trestného zákona obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívajúci vo výkone podnikateľskej činnosti akéhokoľvek druhu a oblasti v trvaní 7 (sedem) rokov.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní 10. apríla 2017 učinil vyhlásenie, že sa necíti byť vinným. Na hlavnom pojednávaní konanom 12. júna 2019 uviedol, že chce zmeniť svoje prvotné vyhlásenie o vine, čo mu okresný súd umožnil (aj na základe zadovážených listinných dôkazov, ktoré súdu predtým neboli známe - rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 14S/167/2014 spojené s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/66/2016) a aj vzhľadom na stanovisko prokurátora bolo vyhlásenie obžalovaného prijaté uznesením podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku. Zároveň okresný súd vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa obžalovaný priznal k žalovanej trestnej činnosti nevykoná, pričom vykoná iba dokazovanie ohľadne výroku o treste.

Pri úvahe o treste okresný súd zohľadnil, že trestná sadzba trestu odňatia slobody pri najprísnejšej právnej kvalifikácii podľa § 277 odsek 3 Trestného zákona bola stanovená v rozpätí 4 až 10 rokov. Pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery tak zobral do úvahy vyrovnaný pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona. Okresný súd za použitia § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4, § 41 odsek 1 Trestného zákona uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorého výkon mu podmienične odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 5 rokov. Zároveň mu uložil povinnosť v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia dokladovať svoje zamestnanie a v prípade jeho straty uchádzať sa preukázateľne o ďalšie zamestnanie. Pre posilnenie účelu trestu mu bol tiež uložený trest zákazu činnosti spočívajúci vo výkone podnikateľskej činnosti akéhokoľvek druhu a oblasti v trvaní 7 rokov. Pri ukladaní trestu okresný súd zohľadnil vyhlásenie obžalovaného o jeho vine a fakt, že od spáchania skutku uplynulo 9 rokov. Z týchto dôvodov okresný súd obžalovanému mimoriadne znížil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásil prokurátor odvolanie čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného. Obžalovaný sa vzdal práva na podanie odvolania, pričom tohto práva sa vzdal aj za osoby oprávnené v jeho mene odvolanie podať.

Prokurátor zahlasené odvolanie odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 3. septembra 2019. V odvolaní namietal neexistenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona u obžalovaného, nakoľko počas celého prípravného konania i súdneho konania obžalovaný spáchanie skutku popieral. K vyhláseniu o vine pristúpil až na úplnom závere hlavného pojednávania, kedy pre rozhodnutie okresného súdu postačovalo už len vykonať výsluch svedka C. D. a oboznámiť uznesenie Krajského súdu v Trnave z 11. marca 2015, sp. zn. 14S/167/2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. novembra 2017, sp. zn. 4Sžf/66/2016. Obžalovaný trestnú činnosť oľutoval až v záverečnej reči, pričom najskôr sa snažil svoje protiprávne konanie ospravedlniť nepriaznivou finančnou situáciou. Vyhlásenie o vine, priznanie sa a úprimné oľutovanie trestného činu nie je možné stotožňovať. Poľahčujúca okolnosť mala totiž hmotnoprávny charakter a vyhlásenie o vine, naopak procesný. Taktiež, každé z nich zakladalo rozdielne právne následky. Vyhlásenie o vine preto nebolo možné automaticky považovať aj za úprimné oľutovanie trestnej činnosti. Pri vyhlásení o uznaní viny nebol procesný priestor na vyjadrenie úprimnej ľútosti. Súd mal túto otázku posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu vrátane procesných prejavov obžalovaného (prokurátor primerane odkazoval na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016).

Ďalej argumentoval tým, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona nemožno priznať pri účelových, resp. formálnych priznaniach. Trestný zákon v tomto smere kladie dôraz na to, aby ľútosť páchatelia nad spáchanou trestnou činnosťou bola úprimná, a teda len formálny prejav nepostačoval (poukázal na R 18/2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.04.2019, sp. zn. 4 Tdo/61/2018). Prokurátor oľutovanie trestnej činnosti obžalovaným považoval len za účelovú snahu privodiť si priaznivejšie rozhodnutie o treste, pričom priznanie učinil len v dôsledku

usvedčujúcich dôkazov. Vzhľadom na tieto okolnosti, absentoval zákonný znak poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, konkrétne „úprimnosť“ oľutovania trestnej činnosti.

V konečnom návrhu prokurátor žiadal, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a súčasne, aby podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol rozsudkom.

Obhajoba sa k odvolaniu prokurátora nevyjadřila.

Krajský súd vo veci vykonal 26. mája 2020 verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry a obžalovaný. Zvolený obhajca obžalovaného JUDr. Arpád Barczy sa ospravedlnil z účasti na verejnom zasadnutí zo zdravotných dôvodov. Súd vykonal verejné zasadnutie za účasti náhradného obhajcu JUDr. Martina Hudáka, ktorý súhlasil so skrátením lehoty na prípravu verejného zasadnutia. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodeného Daňového úradu Galanta.

Predseda senátu poverila člena senátu podaním správy o stave veci a následne, keďže neboli prednesené žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, udelila slovo na konečné návrhy.

V konečnom návrhu prokurátorka žiadala rozhodnúť v zmysle písomne podaného odvolania, pričom ho doplnila v tom smere, že sa nestotožnila ani s aplikáciou § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona, aj keď Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 síce umožňuje mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa uvedeného zákonného ustanovenia, po prijatí vyhlásenia obžalovaného o jeho vine súdom, avšak v tomto prípade to neprichádzalo do úvahy, nakoľko vyhlásenie o vine obžalovaným nebolo urobené pred začatím dokazovania na hlavnom pojednávaní a nebolo upustené od štandardného režimu dokazovania v súdnom konaní, a tým nedošlo ani k výraznému zjednodušeniu postupu súdu. V trestnej veci bolo nariadených osem termínov hlavného pojednávaní, ktoré prebiehali viac ako dva roky, pričom k vyhláseniu obžalovaného o jeho vine došlo až v úplne záverečnej fáze dokazovania.

Náhradný obhajca obžalovaného žiadal v konečnom návrhu odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že mu je nesmierne ľúto, čo sa stalo. S odstupom času už dozrel, od skutku ubehlo 10 rokov, vedie usporiadaný rodinný život a napadnutý rozsudok v plnej miere akceptuje.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania v neprospech obžalovaného na to oprávnenou osobou - prokurátorom - postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku rozsudku, proti ktorému podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadal krajský súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku, pričom také chyby zistené neboli.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadřuje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona spočíva v tom, že páchatel'ovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, teda že páchatel' spáchal viac trestných činov. Priťažujúcu okolnosť (§ 37 písmeno h) Trestného zákona) však nemožno priznať vtedy, ak sa úhrnný trest zároveň ukladá podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona, teda s použitím tzv. asperačnej zásady, ktorá sa aplikuje vtedy, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami (viacčinný súbeh).

V tomto prípade bolo treba obžalovanému ukladať úhrnný trest, nakoľko spáchal v jednočinnom súbehu dva trestné činy. Z nich najprísnejšie trestný je pokračujúci zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, za ktorý Trestný zákon určuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody v rozpätí od 4 rokov do 10 rokov. Úhrnný trest bolo preto potrebné ukladať podľa tohto zákonného ustanovenia.

Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, okresný súd správne u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, že sa k trestnému činu priznal a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval (§ 36 písmeno l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písmeno h) Trestného zákona), v dôsledku čoho u neho správne ustálil rovnováhu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (§ 38 odsek 2 Trestného zákona).

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd odvoláciu námietku prokurátora, že ľútosť obžalovaného v zmysle ust. § 36 písmeno l) Trestného zákona nebola úprimná. Niet pochyb o tom, že sa obžalovaný k žalovanej trestnej činnosti priznal, keďže išlo o nevyhnutnú podmienku (*conditio sine qua non*) pre prijatie jeho vyhlásenia o vine.

Je pravdou, že pri samotnom vyhlásení o uznaní viny nie je procesný priestor na vyjadrenie úprimnej ľútosti. Súd musí túto otázku posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku, najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova (viď Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 z 27. júna 2017, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR číslo 5/2017 pod poradovým číslom 44).

Pokiaľ ide o úprimné oľutovanie trestného činu, toto vyjadruje vnútorný postoj obžalovaného k jeho trestnej činnosti a jej následkom, teda ide o okolnosť subjektívneho charakteru. Na to, či je ľútosť úprimná je preto možné usudzovať spravidla len nepriamo z okolností objektívnej povahy, predovšetkým zo správania sa obžalovaného po čine. Požiadavkou, aby ľútosť bola úprimná, sa kladie dôraz na skutočnosť, že nestačí iba formálny prejav, ale vyžaduje sa kvalitatívne vyšší prejav vnútorného postoja páchatela k vlastnému trestnému činu, a to na základe jeho správania sa po čine.

Je pravdou, že v posudzovanej trestnej veci sa obžalovaný od začiatku trestného stíhania k stíhanej trestnej činnosti nepriznával. Zároveň podnikol právne kroky, ktorými sa žalobou domáhal preskúmania podľa neho sporného rozhodnutia správcu dane. Táto skutočnosť nemôže ísť obžalovanému na rarchu, keďže podaním žaloby realizoval svoje ústavné právo. Špecifikum daňovej trestnej činnosti je v tom, že jej vyšetrovanie je úzko späté s daňovým konaním, aj keď sú obe konania budované na odlišných princípoch. Obžalovaný so žalobou v konečnom dôsledku neuspel, čo ho viedlo v konaní pred súdom k zmene postoja k žalovanej trestnej činnosti, ktorý vyjadril v rámci záverečnej reči takpovediac svojsky. Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní už ale zvolil takú formu vyjadrenia ľútosti, aká je v konaniach pred súdom bežná. Za danej situácie nemožno podľa názoru krajského súdu dospieť k záveru, že jeho priznanie je čisto formálne a ľútosť neúprimná. K zmene postoja k žalovanej trestnej činnosti môže dôjsť kedykoľvek, aj v priebehu konania pred súdom, pričom je vecou súdu, aby túto skutočnosť objektívne zhodnotil. Pri hodnotení slovného prejavu o ľútosť nad spáchanou trestnou činnosťou je potrebné zohľadniť okrem iného aj intelektuálne schopnosti obžalovaného ovplyvnené jeho vekom, vzdelaním či skúsenosťami. Len samotná skutočnosť, že pri oľutovaní trestnej činnosti obžalovaný nepoužil slovné spojenia podľa predstáv prokurátora či súdu ešte neznamená, že trestnú činnosť aj úprimne neoľutoval. Je potrebné dodať, že na dotknuté priznanie (uznanie viny alebo nepopretie spáchania činu), ak je spojené s úprimným oľutovaním činu pri splnení podmienok druhej právnej vety, je možné prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, a to napriek mimoriadnemu zníženiu trestu. Je tomu tak preto, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona integruje aj iný (ďalší) obsahový prvok (viď časť odôvodnenia k prvej právnej vete vyššie), resp. (dokonca) trest sa mimoriadne znižuje na základe podobnej, ale kvalitatívne odlišnej okolnosti - vytvorenia možnosti obvineným (obžalovaným) pre zjednodušený procesný postup (podobne je tomu pri dohode o vine a treste). Nejde teda o blokáciu z hľadiska ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona medzi poľahčujúcou okolnosťou a okolnosťou, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby (viď Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 z 27. júna 2017, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR číslo 5/2017 pod poradovým číslom 44).

V kontexte učeného priznania a realizovaného vyhlásenia o vine nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona je u obžalovaného daná.

Pokiaľ ide o námietku prokurátora o nesprávnej aplikácii ust. § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam, aj túto námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú.

Okresný súd vyhlásenie obžalovaného o vine prijal, v dôsledku čoho je výrok o vine právoplatný. Dokonca prokurátor prítomný na hlavnom pojednávaní súhlasil s prijatím vyhlásenia obžalovaného o vine v danej fáze konania (pred skončením dokazovania) súc si vedomý toho, že obžalovaný tým výrazne uľahčí ďalší priebeh konania pred súdom, keďže odpadá ďalšie dokazovanie ohľadne viny, ktoré je zvlášť pri daňových trestných činoch obsiahle. Za daného stavu veci bolo možné podľa názoru krajského súdu aj u obžalovaného aplikovať ust. § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam ako to spravil okresný súd, lebo v tomto prípade obžalovaný neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne. Okresný súd nepostupoval v rozpore so Stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 z 27. júna 2017, naopak sa ním dôsledne riadil.

Pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu, okresný súd dospel k správne právnemu záveru, že účel trestu možno v prípade obžalovaného dosiahnuť aj trestom mimoriadne zníženým podľa § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam, konkrétne úhrnným trestom odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 5 rokov. Správne postupoval okresný súd aj vtedy, keď obžalovanému podľa § 51 odsek 4 písmeno j) Trestného zákona uložil povinnosť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia preukázať svoje zamestnanie a v prípade jeho straty uchádzať sa preukázateľne o ďalšie zamestnanie.

Takýto trest je trestom zákonným z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby, je tiež trestom spravodlivým a primeraným, najmä vo vzťahu k osobe obžalovaného, ktorý pred spáchaním tejto trestnej činnosti nebol súdne trestaný, ale aj okolnostiam trestnej činnosti, od ktorej už uplynul značný časový odstup. Okresným súdom zákonne uložený trest zákazu činnosti spočívajúci vo výkone podnikateľskej činnosti akéhokoľvek druhu a oblasti nad hornú polovicu zákonného rozpätia, konkrétne vo výmere 7 rokov, podľa názoru krajského súdu zabráni obžalovanému v potenciálnom páchaní tohto druhu trestnej činnosti a prispeje k zavŕšeniu jeho nápravy. Takto uložený trest v sebe obsahuje prvky individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného. Nezistiac tak dôvod na zmenu či zrušenie napadnutého výroku rozsudku, krajský súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.